

Datu valsts inspekcija

Elijas iela 17, Rīga, LV-1050, tālr. 67223131, e-pasts pasts@dvi.gov.lv, www.dvi.gov.lv

[..]

Nosūtīšanai e-adreses elektroniskajā sistēmā

Lēmums

Rīgā, 05.12.2025.

Nr. 1-2.3/44-DVI

Par faktiskās rīcības apstrīdēšanu

[1] Datu valsts inspekcijā (turpmāk – Inspekcija) saņemta [..] (turpmāk – Iesniedzējs) 2025. gada 4. novembra iesniegums “Par lēmuma pārskatīšanu”(Inspekcijā reģistrēts 2025. gada 5. novembrī ar Nr. 7-4.2/355-S) (turpmāk – Sūdzība).

[2] Izvērtējot Sūdzībā minēto un Inspekcijas rīcībā esošo informāciju, Inspekcija

konstatē:

[2.1.] 2025. gada 4. augustā saņemts iesniegums “Par iespējamu VDAR pārkāpumu”¹ (turpmāk – Sākotnējā sūdzība), kurā Pieteicējs informē, ka kopš 2024. gada 9. maija tiesas sprieduma spēkā stāšanās starp Pieteicēju un Sabiedrību ar ierobežotu atbildību “JULIANUS INKASSO LATVIJA”, reģistrācijas numurs 40003717522 (turpmāk – SIA) nepastāv nekāda juridiskā saikne.

Pieteicējs 2025. gada 1. jūlijā konstatējis, ka SIA uzturētajā parādu datu bāzē (turpmāk – Datu bāze) uzrādās aktuālas parādsaistības pret SIA, tādējādi secinājis, ka SIA ne tikai nebija dzēsusi informāciju, bet arī kā aktuālu uzturēja informāciju, kas pēc būtības bija nepareiza, proti, parādsaistībām bija jābūt 0,00, bet tās norādītas 8000,00 euro apmērā.

[2.2.] 2025. gada 31. oktobrī Pieteicējam nosūtīta vēstule Nr. 2-4.2/1607-N “Par sūdzības izskatīšanas iznākumu” ar kuru Iesniedzējs tiek informēts, ka izvērtējot Iesniedzēja sākotnējā sūdzībā un tās pielikumos ietvertu informāciju, ir konstatējusi SIA veiktu personas datu apstrādi, kas neatbilst Vispārīgās datu aizsardzības regulas² (turpmāk – Datu regula) 5. panta 1. punkta a), b) un e) apakšpunktam un 6. panta 1. punktam. Vienlaikus Inspekcija norādīja, ka SIA pēc Iesniedzēja iesnieguma saņemšanas ir nekavējoties novērsusi kļūdaino norādi datubāzē, atjaunojusi Iesniedzēja saistību statusu un uzsākusi iekšējo analīzi, lai noskaidrotu tehnisko iemeslu. Inspekcija secināja, ka pārkāpums ir novērsts un līdz ar to iesniedzēja personas datu apstrāde datubāzē vairs netiek veikta.

¹ Inspekcijā reģistrēta 2025. gada 4. augustā ar Nr. 2-4.2/1128-S

² Eiropas Parlamenta un Padomes 2016. gada 27. aprīļa Regula (ES) 2016/679 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK

[2.3.] Iesniedzējs uzskata, ka Inspekcijas lēmumā nav nodrošināta ne samērīga, ne konsekventa Datu regulas piemērošana un lūdz pārskatīt Sākotnējo sūdzību.

[3] Izvērtējot Inspekcijas rīcībā esošos dokumentus, kā arī konstatētos apstākļus un to juridisko vērtējumu, Inspekcija

secina:

[3.1.] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 89. panta pirmo daļu iestādes faktiskā rīcība ir iestādes rīcība publisko tiesību jomā, kas neizpaužas tiesību akta veidā un kas ir vērsta uz faktisko seku radīšanu, ja privātpersonai uz šo rīcību ir tiesības vai šīs rīcības rezultātā ir radies vai var rasties personas subjektīvo tiesību vai tiesisko interešu aizskārums. Par faktisko rīcību atzīstamas arī iestādes darbības, kas neatkarīgi no iestādes nodoma rada tādas faktiskās sekas, kuru rezultātā privātpersonai ir radies vai var rasties būtisks tiesību aizskārums. Savukārt, saskaņā ar APL 91. panta ceturto daļu, privātpersona iestādes faktisko rīcību var apstrīdēt un pārsūdzēt tāpat kā administratīvo aktu. Ievērojot minēto, Inspekcijas Atbildes vēstule ir uzskatāma par iestādes faktisko rīcību, kas apstrīdama tāpat kā administratīvais akts.

[3.2.] Saskaņā ar APL 79. panta pirmo daļu, administratīvo aktu var apstrīdēt viena mēneša laikā no tā spēkā stāšanās dienas, bet, ja rakstveida izdotajā administratīvajā aktā nav norādes, kur un kādā termiņā to var apstrīdēt, – viena gada laikā no tā spēkā stāšanās dienas. Ņemot vērā lēmuma [1] punktā norādīto attiecībā uz Sūdzības saņemšanas dienu, Inspekcija secina, ka Sūdzība ir iesniegta termiņā, līdz ar to tās izskatīšana ir pieļaujama.

[3.3.] Saskaņā ar APL 81. panta pirmo daļu, augstāka iestāde izskata lietu vēlreiz pēc būtības kopumā vai tajā daļā, uz kuru attiecas iesniedzēja iebildumi. APL 81. panta piektajā daļā ir noteikts, ka apstrīdētais administratīvais akts iegūst savu galīgo noformējumu tādā veidā, kādā tas noformēts lēmumā par apstrīdēto administratīvo aktu. Šādā veidā tas ir izpildāms un to var pārsūdzēt tiesā. APL 76. panta trešajā daļā ir noteikts, ka administratīvā akta apstrīdēšana ir sākotnējās administratīvās lietas turpinājums. Līdz ar to, Inspekcijas direktore kā augstāka amatpersona, atkārtoti izskata Iesniedzēja lietu pēc būtības, vērtē un pārbauda, vai Inspekcijas amatpersona ir pienācīgi izvērtējusi Sākotnējo sūdzību.

[3.4.] Iesniedzējs uzskata, ka Inspekcijas veiktā izmeklēšana nav bijusi nepietiekama un tā nav ņēmusi vērā pārkāpuma faktisko ietekmi. Iesniedzējs norāda, ka Inspekcija nav izmantojusi savas izmeklēšanas pilnvaras, kas tai piešķirtas ar Datu regulas 58. pantu.

Inspekcijas direktore norāda, ka saskaņā ar Datu regulas 57. panta 1. punktu uzraudzības iestādes pienākums ir izskatīt datu subjekta sūdzību un nodrošināt tās efektīvu izskatīšanu, savukārt Datu regulas 58. pants nosaka pilnvaras, kuras iestāde var izmantot šī pienākuma izpildei. No Datu regulā noteiktās personas datu aizsardzības sistēmas neizriet, ka uzraudzības iestādei vienmēr un automātiski būtu jāpiemēro visi 58. pantā uzskaitītie instrumenti vai kāds konkrēts korektīvs pasākums. Gluži pretēji, Datu regula paredz uzraudzības iestādei plašu rīcības brīvību, ļaujot izvēlēties tādas līdzekļus, kas konkrētajā situācijā ir samērīgi, nepieciešami un pietiekami, lai nodrošinātu Datu regulas mērķu sasniegšanu.

Eiropas Savienības Tiesas (turpmāk – Tiesa) norāda, ka iesniegto sūdzību izskatīšanas mērķiem Datu regulas 58. panta 1. punktā katrai uzraudzības iestādei ir piešķirtas ievērojamas izmeklēšanas pilnvaras. Ja uzraudzības iestāde izmeklēšanas noslēgumā konstatē Datu regulas tiesību normu pārkāpumu, tai pienācīgi jārīkojas, lai novērstu konstatēto nepilnību un katram pasākumam – kā precizēts minētās Datu regulas 129. apsvērumā – jo īpaši jābūt piemērotam,

vajadzīgam un samērīgam, lai nodrošinātu Datu regulas ievērošanu, ņemot vērā katra konkrētā gadījuma apstākļus. Tālab šīs pašas regulas 58. panta 2. punktā ir uzskaitīti dažādi korektīvie pasākumi, ko uzraudzības iestāde var veikt (*skat. Tiesas 07.12.2023. spriedumu C-26/22 un C-64/22, 57. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra*).

Inspekcijas direktore vērš Iesniedzēja uzmanību uz to, ka sūdzību izskatīšanas procedūra, saskaņā ar Datu regulu, ir iecerēta kā mehānisms, ar kuru var efektīvi aizsargāt datu subjektu tiesības un intereses. Datu regula uzraudzības iestādei atstāj rīcības brīvību attiecībā uz veidu, kādā tai jānovērš konstatētais pārkāpums, jo šīs regulas 58. panta 2. punktā šai iestādei ir piešķirtas pilnvaras veikt dažādus korektīvus pasākumus. Arī Tiesa norāda, ka piemērota un nepieciešama līdzekļa izvēle ir uzraudzības iestādes ziņā un tai šī izvēle jāizdara, ņemot vērā visus konkrētā gadījuma apstākļus, un ar visu pienācīgo rūpību pildot savu uzdevumu, nodrošināt, ka Datu regula tiek pilnībā ievērota (*skat. Tiesas 26.09.2024. spriedumu C-768/21, 37. punkts*).

Lai gan rīcības brīvību ierobežo nepieciešamība nodrošināt personas datu konsekvētu un augsta līmeņa aizsardzību, stingri piemērojot noteikumus, kā tas izriet no Datu regulas 7. un 10. apsvēruma, tomēr no Datu regulas 58. panta 2. punkta nav secināms, ka uzraudzības iestādei būtu pienākums visos gadījumos, kad tā konstatē personas datu aizsardzības pārkāpumu, veikt korektīvu pasākumu un piemērot “bargu sodu”. Inspekcijai pienākums rīkoties iestājas tikai tad, ja konkrētajā gadījumā kāds no 58. panta 2. punktā paredzētajiem pasākumiem ir piemērots, nepieciešams un samērīgs, lai nodrošinātu, ka konstatētais pārkāpums tiek novērsts.

Izvērtējot konkrētās lietas faktiskos apstākļus, Inspekcijas amatpersona secināja, ka korektīva pasākuma piemērošana nebija nepieciešama. Pirmkārt, pārzinis, uzzinot par konstatēto nepilnību, to nekavējoties novērsa un veica atbilstošus tehniskus un organizatoriskus pasākumus Datu regulas 24. panta izpratnē, nodrošinot, ka minētā situācija tiek izlabota un turpmāk neatkārtojas. Otrkārt, Inspekcijas rīcībā nav informācijas par citiem līdzīgiem gadījumiem vai citu datu subjektu sūdzībām, kas liecinātu par plašāku vai sistemātisku pārzīņa rīcību, kas padarītu korektīvu pasākumu piemērošanu par nepieciešamu.

Līdz ar to secināms, ka Inspekcijas amatpersonas izmeklēšanas apjoms un izvēlētie līdzekļi bija atbilstoši Datu regulas prasībām, uzraudzības iestādei piešķirtajai rīcības brīvībai un samērīguma principam. Tas, ka Iesniedzējs nav saņēmis viņa vēlamo iznākumu – pārzīņa sodīšanu – pats par sevi neliecina par Inspekcijas bezdarbību vai nepietiekamu izmeklēšanu. Līdz ar to Iesniedzēja argumenti, kas izklāstīti Sūdzības 1. un 4. punktā, ir noraidāmi.

[3.5.] Iesniedzējs iebilst, ka Inspekcija kļūdaini nav atzinusi viņa 2025. gada 7. jūlija iesniegumu pārzinim par datu subjekta pieprasījumu Datu regulas izpratnē.

Saskaņā ar Datu regulas 12. panta 2. punktu un 59. apsvērumu, pārzinim ir pienākums veicināt datu subjekta tiesību īstenošanu. Tomēr šī norma neparedz, ka jebkurš datu subjekta iesniegums, sūdzība vai informējoša komunikācija automātiski kvalificējas kā pieprasījums saskaņā ar Datu regulas 15.–22. pantu. Lai pārzinis varētu identificēt datu subjekta tiesību izmantošanu, pieprasījumam jābūt pietiekami skaidram un nedubultnozīmīgam, proti, tam ir jānorāda, ka datu subjekts vēlas izmantot konkrētas tiesības – piekļuvi, labošanu, dzēšanu vai datu apstrādes ierobežošanu.

Vērtējot Iesniedzēja 2025. gada 7. jūlija iesniegumu³, kas adresēts SIA, Inspekcijas direktore secina, ka iesnieguma saturs pēc būtības veidots kā situācijas apraksts un juridiska argumentācija par iespējamu neatbilstību personas datu apstrādes nosacījumiem, proti, Iesniedzējs sniedza faktu izklāstu par konstatēto kļūdu datubāzē, norādīja uz iespējamiem regulējuma pārkāpumiem, atsaucās uz iepriekšējām tiesiskām attiecībām attiecībā uz parāda atzīšanu un tiesvedības iznākumu, kā arī izklāstīja savus subjektīvos apsvērumus par iespējamām sekām (tai

³ 2025. gada 7. jūlija iesniegums Par Vispārīgās datu aizsardzības regulas pārkāpumu

skaitā reputācijas un mantiska rakstura risku). Turklāt iesniegumā bija ietverts arī pārziņa rīcības juridisks vērtējums, atsaucies uz Datu regulas normām un pat minētas iespējamās Inspekcijas piemērojamās sankcijas pārzinim. Tādējādi iesniegums pēc satura kalpoja kā ziņojums par iespējamu neatbilstību, nevis kā pieteikums, ar kuru datu subjekts skaidri īsteno kādas no savām Datu regulas 15.–22. pantā noteiktajām tiesībām.

Līdz ar to Iesniedzēja 2025. gada 7. jūlija iesnieguma⁴ saturs un forma neļauj secināt, ka tas bija vērsts uz Datu regulas 15.–22. pantā noteikto tiesību izmantošanu. Turklāt pats Iesniedzējs savā Sākotnējā sūdzībā Inspekcijai ir norādījis, ka minētajā datumā viņš “*aizrakstīja JULIANUS formālu sūdzību par konstatēto pārkāpumu*”, to nesasaistot ar Datu regulu, kas nepārprotami liecina, ka komunikācijas mērķis bija ziņot par iespējamu neatbilstību, nevis izmantot konkrētas datu subjekta tiesības. Šādā situācijā pārzinim objektīvi nebija pamata izprast iesniegumu kā Datu subjekta pieprasījumu.

Inspekcijas direktore norāda, ka pat tad, ja hipotētiski iesniegums būtu interpretējams kā datu subjekta pieprasījums, tas nemainītu lietas būtību un nelabvēlīgi neietekmētu Iesniedzēja tiesības, jo pārzinis, kā to apliecina Iesniedzēja iesniegumam pievienotā SIA 2025. gada 30. jūlija atbildes vēstule⁵, ir nekavējoties novērsis konstatēto neprecizitāti, atjauninājis Iesniedzēja datus savā sistēmā un dzēsis kļūdaini uzrādīto informāciju. Tādējādi ir izpildīts Datu regulas 5. panta 1. punkta d) apakšpunktā noteiktais datu precizitātes princips un faktiski īstenots tas, ko datu subjekts varētu panākt ar 16. vai 17. pantā noteikto tiesību izmantošanu.

Vienlaikus Inspekcijas rīcībā nav ziņu, kas liecinātu, ka pārzinis būtu atteicies labot datus vai būtu rīkojies pretēji Datu regulas 12., 16. vai 17. pantam. Tieši pretēji — pārzinis ir rīkojies atbilstoši, labojis konstatēto neatbilstību un izbeidzis tās ietekmi, tādējādi nodrošinot efektīvu datu subjekta tiesību aizsardzību arī bez formālas pieprasījuma kvalifikācijas.

Ņemot vērā minēto, kā arī to, ka kļūdaini norādītie dati ir laboti, situācija ir novērsta un datu subjekta tiesības nav palikušas aizskartas, Inspekcijas direktore secina, ka Sūdzības 2. punkts ir nepamatots un noraidāms.

[3.6.] Iesniedzējs uzskata, ka Inspekcijai būtu bijis jāveic plašāka pārbaude, lai noskaidrotu citu iespējamo cietušo skaitu un pārkāpuma apmēru.

Inspekcijas direktore norāda, ka Inspekcijas rīcībā nav informācijas, ka citi datu subjekti būtu vērsušies ar līdzīga rakstura sūdzībām par SIA veikto datu apstrādi. Tāpat Inspekcija nav saņēmusi nekādus signālus par sistemātisku vai atkārtotu neatbilstību, kas liecinātu par iespējamu plašāku pārkāpuma izplatību vai citu datu subjektu tiesību aizskārumu. Līdz ar to nav objektīva pamata uzskatīt, ka būtu nepieciešams uzsākt paplašinātu vai visaptverošu pārbaudi, kas pārsniegtu konkrētajā lietā konstatētā individuālā gadījuma robežas.

Ņemot vērā, ka konkrētajā gadījumā pārzinis ir novērsis kļūdaini uzrādītos datus, konstatētā neatbilstība ir bijusi izolēta un nav ziņu par tās atkārtošanos vai sistemātisku raksturu, kā arī Inspekcija nav saņēmusi citas sūdzības par līdzīga veida problēmām šim pārzinim, Inspekcijai nebūtu nedz tiesiska pamata, nedz samērīgi uzsākt vispārēju vai plaša mēroga izmeklēšanu. Šāda rīcība pārsniegtu iestādei piešķirtās kompetences saprātīgas izmantošanas robežas un neatbilstu Datu regulas 57. un 58. pantā nostiprinātajai uzraudzības funkcijas būtībai.

Līdz ar to Inspekcijas direktore secina, ka Iesniedzēja argumenti par nepieciešamību veikt plašāku izmeklēšanu nav pamatoti un Sūdzības 3. punkts (attiecībā uz iespējamo cietušo skaita un pārkāpuma apjoma noskaidrošanu) ir noraidāms.

⁴ 2025. gada 7. jūlija iesniegums Par Vispārīgās datu aizsardzības regulas pārkāpumu

⁵ 2025. gada 30. jūlija atbilde Ref. Nr. 706390221

[3.7.] Iesniedzējs apgalvo, ka Inspekcija, faktiskajos apstākļos atzīstot personas datu aizsardzības pārkāpumu, tomēr esot atteikusies to tiesiski novērtēt, tādējādi radot situāciju, kurā Datu regulas piemērošana Latvijā kļūst tikai deklaratīva.

Vispirms jāatsaucas uz šā lēmuma [3.4.] punktā izklāstīto vērtējumu, kurā detalizēti pamatots, ka Inspekcijai ir piešķirta plaša rīcības brīvība izvēlēties, kādi uzraudzības līdzekļi un cik apjomīga izmeklēšana konkrētajā gadījumā ir nepieciešama un samērīga. Datu regulas 58. panta 2. punkts neparedz, ka konstatēta pārkāpuma gadījumā uzraudzības iestādei obligāti jāpiemēro kāds korektīvs pasākums vai sankcija.

Konkrētajā lietā Inspekcijas rīcībā esošā informācija, proti, Iesniedzēja sūdzībai pievienotā pārziņa 2025. gada 30. jūlija atbildes vēstule⁶ apliecina, ka pārzinis, uzzinot par portālā uzrādīto kļūdaino summu, ir nekavējoties aktualizējis informāciju savā sistēmā, izdzēsis Iesniedzēja parāda saistības un uzsācis iekšējo tehniskās neatbilstības analīzi, lai novērstu līdzīgu kļūdu atkārtošanos nākotnē. Šāda rīcība pēc savas būtības atbilst Datu regulas 24. panta prasībai par atbilstošu tehnisko un organizatorisko pasākumu īstenošanu un 32. panta prasībām par datu apstrādes drošību, nodrošinot, ka konstatētā kļūda tiek novērsta un riski mazināti.

Nemot vērā, ka Inspekcija nav saņēmusi citu datu subjektu sūdzības vai informāciju, kas norādītu uz šādas kļūdas sistemātisku raksturu, Inspekcijas direktorei nav pamata secināt, ka pārkāpums būtu plašāks vai atkārtots un ka pastāv nepieciešamība veikt papildu korektīvus pasākumus.

Nemot vērā minēto, Iesniedzēja apgalvojums, ka Inspekcija būtu atteikusies tiesiski novērtēt neatbilstību, ir nepamatots. Inspekcija ir izvērtējusi visus tai pieejamos faktiskos apstākļus un pieņēmusi tiesisku un samērīgu lēmumu, kas atbilst Datu regulas 57. un 58. panta prasībām par uzraudzības iestādes pienākumu nodrošināt regulas piemērošanu, izvēloties atbilstošākos un nepieciešamos uzraudzības līdzekļus konkrētajā situācijā.

[3.8.] Iesniedzējs apgalvo, ka sinhronizācijas procesā “*nav iespējams*”, ka sistēma “*izdomātu jaunu summu*”, turklāt tādu, kas atbilst 11,7 reizu pieaugumam, un tādēļ secina, ka SIA sniegtais skaidrojums neesot ticams.

Lai gan Inspekcijas rīcībā nav tehniski detalizētas informācijas par konkrētā pārziņa sistēmas arhitektūru, datu modeļiem, sinhronizācijas algoritmiem vai iespējamo kļūdu izcelsmi, tomēr Inspekcijas direktore norāda, ka praksē automatizētas datu apstrādes un sistēmu integrācijas procesos ir iespējamās vairākas kļūdu kategorijas, tostarp tādas, kurās datu laukā ielasās nepareiza vērtība no cita avota. Šādas kļūdas var rasties, piemēram:

- sinhronizācijas algoritma kļūdas dēļ (piem., kļūdainas datu kartējums starp lauku A un lauku B);
- nepareizas datu tipa konversijas vai skaitlisko vērtību apstrādes rezultātā, īpaši, ja sistēmās ir atšķirīgi datu formāti;
- datu bāzes integrācijas kļūmes laikā, kad sistēma ielasa vērtību no cita ieraksta vai cita datu objekta;
- indeksēšanas vai norāžu kļūdu dēļ, kas var radīt situāciju, kurā vērtība tiek paņemta no tehniski “nepareizā” ieraksta, pat ja tas nav saistīts ar lietotāja profilu.

Tehnoloģiski nav izslēgts, ka sinhronizācijas laikā dati var “pārlekt” starp laukiem vai ierakstiem, ja algoritms kļūdaini kartē datu avotus vai ja starp sistēmām ir neatbilstības saskarnes definīcijās. Šādas kļūdas nav unikālas – tās ir dokumentētas dažādos informācijas sistēmu auditos un ir vispārzināmas digitālo procesu risku kategorijā.

Svarīgi arī uzsvērt, ka Inspekcija vērtē personas datu aizsardzības neatbilstību, nevis finanšu vai algoritmu loģikas matemātisko sakritību. Tas, ka kļūdaini ievadītais skaitlis ir

⁶ 2025. gada 30. jūlija atbilde Ref. Nr. 706390221

proporcionāli lielāks nekā sākotnējais, pats par sevi nenodibina ļaunprātību vai sistēmisku pārkāpumu un tas nenozīmē, ka kļūda ir “tehniski neiespējama”. Datu regulas 24. un 32. pants kā galveno pārziņa pienākumu nosaka nodrošināt atbilstošus tehniskos un organizatoriskos pasākumus un konkrētajā gadījumā pārzinis ir kļūdu konstatējis un novērsis.

Ņemot vērā minēto, Iesniedzēja arguments par to, ka kļūdainā summa, tās matemātiskais pieaugums vai sakritība padara pārziņa sniegto skaidrojumu tehniski neiespējamu, ir nepamatots un nav pamats secinājumam par plašāku neatbilstību vai SIA tīšu rīcību. Līdz ar to Sūdzības 6. punkts ir noraidāms.

[3.9.] Iesniedzējs savā Sūdzībā atsaucas uz citiem Inspekcijas lēmumiem, kuros, viņaprāt, Inspekcija veikusi plašāku izmeklēšanu vai piemērojusi stingrākus korektīvos pasākumus, un uzskata, ka arī viņa lietā Inspekcijai būtu bijis jāpieņem identisks vai līdzīgs lēmums.

Vispirms norādāms, ka administratīvajā procesā darbojas vienlīdzības princips (APL 6. pants), proti, pastāvot vienādiem faktiskajiem un tiesiskajiem lietas apstākļiem, iestādei ir pienākums pieņemt vienādus lēmumus, savukārt atšķirīgu faktiskā vai tiesiskā rakstura apstākļu gadījumā – pieņemt atšķirīgus lēmumus. Vienlīdzības princips neprasa mehānisku iepriekšējo lēmumu atkārtošānu, bet gan salīdzināmu situāciju tiesisku vienlīdzīgu novērtējumu.

Iesniedzēja Sūdzības 7. punktā minētais pārzinis, ar ko Iesniedzējs salīdzina savu situāciju, neatrodas identiskos faktiskajos un tiesiskajos apstākļos, tādēļ Inspekcijas pieņemtais lēmums šajā lietā pamatoti ir atšķirīgs. Lai atsauktos uz līdzīgiem gadījumiem un tos norādītu kā salīdzinošu iemēru, kopīgajiem elementiem starp salīdzināmajām situācijām ir jābūt tādiem, kas “pēc iespējas intensīvāk raksturo abas situācijas”, jo tikai tā iespējams noteikt, vai situācijas ir normatīvi vienādas. Savukārt, ja konkrētajā lietā kopīgie elementi nav pietiekami intensīvi, lai abas situācijas kvalificētu kā normatīvi vienādas, tad pārbaude beidzas ar secinājumu, ka vienlīdzības princips nav pārkāpts (*skat. Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa, aut. kol. Briede J. zinātniskajā red., Rīga: Tiesu nama aģentūra, 2013, 131.–132. lpp.*).

Ņemot vērā, ka Iesniedzējs nav norādījis nevienu tādu Inspekcijas lēmumu, kas būtu faktiski un tiesiski identisks Iesniedzēja gadījumam, bet kurā būtu pieņemts atšķirīgs rezultāts, secināms, ka apgalvojums par vienlīdzības principa pārkāpumu nav pamatots.

Ņemot vērā minētos faktiskos un tiesiskos apstākļus, pamatojoties uz Vispārīgās datu aizsardzības regulas 5. panta 1. punkta d) apakšpunktu, 12. panta 2. punktu, 15.–22. pantu, 24. pantu, 32. pantu, 57. panta 1. punktu un 58. panta 1. un 2. punktu, Administratīvā procesa likuma 6. pantu, 76. panta trešo daļu, 79. panta pirmo daļu, 81. panta pirmo, otro un piekto daļu, 89. panta pirmo daļu un 91. panta ceturto daļu, Inspekcija

nolemj:

- atzīt Inspekcijas amatpersonas veikto faktisko rīcību – 2025. gada 31. novembra vēstuli Nr. 2-4.2/1607-N par tiesisku;
- noraidīt Iesniedzēja 2025. gada 4. novembra iesniegumu kā nepamatotu.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 70. panta pirmo un otro daļu lēmums stājas spēkā ar brīdi, kad tas paziņots adresātam, savukārt lēmumu paziņo adresātam atbilstoši Paziņošanas likumam. Paziņošanas likuma 9. panta 1.¹ daļā noteikts, ka dokuments, kas nosūtīts uz oficiālo elektronisko adresi, uzskatāms par paziņotu otrajā darba dienā pēc tā nosūtīšanas.

Šo lēmumu saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 188. pantu un 189. panta pirmo daļu un Fizisko personu datu apstrādes likuma 24. panta otro daļu un Tieslietu padomes 2025. gada

24. jūlija lēmumu Nr. 48 “Par tiesām, to darbības teritorijām un atrašanās vietām” var pārsūdzēt viena mēneša laikā no tā spēkā stāšanās dienas Administratīvās rajona tiesas attiecīgajā tiesu namā pēc iesniedzēja adreses (deklarētās dzīvesvietas adreses, papildu adreses (Dzīvesvietas deklarēšanas likuma izpratnē) vai nekustamā īpašuma atrašanās vietas.

Direktore

J.Macuka

[..]